

Portem massa anys
dient-nos que tot depèn
d'un mateix, que si el
mèrit, que si no n'hi
ha per a tothom...

**Gonzalo
Plata /**
Secretari de
Comunicació
de CCOO de
Catalunya

**Fotografia
Mireya de
Sagarra**

Idealistes

És moment de mirar enrere i valorar la feina feta, és moment de congressos. I és just ara quan cal donar les gràcies a aquelles persones que ens han acompanyat en aquest trànsit, que ens han ajudat en la renovació de la política comunicativa de CCOO de Catalunya: la Comissió de Comunicació Integral, els sindicalistes i els treballadors i treballadores de l'equip, els companys i les companyes de la confederació estatal, el SISCOM, la gent de Compres i tants altres que han posat la seva feina, l'expertesa i, en molts casos, la passió per la feina. Perquè el repte de renovar-nos, d'adaptar-nos i d'actualitzar-nos en un món tan canviant com el de la comunicació no era gens fàcil.

La nostra contrapart, i sobretot els nostres rivals, els de les “motoserres”, s'han adaptat i han aconseguit que, per primera vegada en el món de la comunicació i, fins i tot, en alguna part del periodisme, la dada ja no mati el relat. És a dir, que la mentida, l'opinió infundada o les notícies falses ocupin l'espai que haurien d'ocupar les informacions verificades i treballades. El “cunyadisme”, que no entén de gènere ni d'origen, ocupa cada dia més minuts a les xarxes socials: homes rodejats de luxe, estil Jesús Gil, però en modern, com el “bro del lambo”, ens diuen què és tenir èxit; dones joves, encantades de cuinar, abillades com per a una boda somriuen als seus maridets; idiotes insultant; gent que odia el qui és diferent pel seu color, la seva orientació sexual, la seva edat... En definitiva: exemples de vida per a joves i no tan joves que fan efecte entre la classe treballadora, els barris populars o el món rural. Com? Doncs a causa que portem massa anys dient-nos que tot depèn d'un mateix, que si el mèrit, que si no n'hi ha per a tothom...

Que no ens ataqui el desànim. A CCOO fem els deures i ens hem posat en marxa per ocupar l'espai que ens pertoca. Cada vegada tenim més coneixements i fem millors campanyes a les xarxes socials, hem renovat la imatge recuperant els nostres símbols

i, el més important, oferint el millor que tenim: la nostra gent. La campanya “Gent com tu millora el món”, la secció “Lluitadores” d’aquesta revista o els “Imprescindibles” del programa sindical de televisió són exponents d’aquesta línia de treball. Tingueu en compte que fora de les nostres parets, i fins i tot a dins, hi ha qui es pregunta com pot ser que el sindicat, que ha comptat històricament amb menys suport institucional i d’altres poders, que no prové de la tradició socialdemòcrata, etc., sigui el primer sindicat d’aquest país. Podríem dir que perquè hem encertat en les propostes que hem fet, podríem dir que perquè hem sabut com ningú entendre Catalunya, i ho hem incorporat des de l’inici, sent un sindicat nacional i de classe, que vam ser i som un sindicat feminista, que assessorem millor que ningú, que guanyem més judicis, que oferim millor servei a les seccions sindicals o als delegats i delegades... Sí, tot això és veritat, i és perquè tenim la millor gent.

A CCOO no hi entres per fer recorregut a l’empresa. De fet, moltes vegades aquest recorregut es veu afectat. A CCOO no t’alliberes per tenir més estona lliure. De fet, en tens menys. A CCOO el que tens clar és que allò que estàs fent té incidència, millora la vida de la gent i canvia el món. CCOO som, segurament, un reducte d’idealistes, però com diria la meva mare: “¿No es bonito eso?”

Reitero, no hi ha desànim possible per als que tenim la solidaritat, l’amistat, la sororitat, la dignitat i tants altres valors per contraposar. No cal contestar els idiotes, només cal anar a la nostra, defensar qui som, què fem i per què ho fem. Som més i tenim raó. I per il·lustrar-ho, un grapat d’idealistes com els membres de la Comissió de Comunicació Integral, al terrat de l’edifici de Via Laietana. ●